19. இசைக் கலையின் வரலாறு

பண்பட்ட எல்லா இனங்களும் தத்தமக்குரிய இசை மரபுகளைக் கொண்டுள்ளன. காடுவாழ் மாந்தரும் நாடோடியினங்களும் கூடத் தமக்கேயுரிய இசை மரபுகளைக் கொண்டுள்ளன. பழைமைச் சிறப்புமிக்க தமிழினத்தின் இசை மரபும் சாலப் பழைமையுடையதாகும். அனைத்துயிர்களையும் இசை வயப்படுத்துவது என்னும் பொருளில் "இசை" என்று பெயரிட்ட தமிழரின் நுண்ணறிவைப் பாராட்ட வேண்டும். மிடற்றிசையிலும் கருவியிசையிலும் மேம்பட்டிருந்தனர் தமிழர். இசையிலக்கண நூல்கள் பல இருந்து அழிந்துபட்டன. இடைக்காலத்தில் சமயங்களின் அரவணைப்பில் இசை வளர்ந்தது. நாயக்கர் ஆட்சியின்போது தெலுங்கிசை செல்வாக்குற்றது. தமிழிசை வழக்கு வீழ்ந்தது. இந்த நூற்றாண்டில் தமிழ்ப் பெரியார் சிலரின் முயற்சியால் தமிழிசை மீண்டும் வாழ்வு பெற்றது.

தொல்காப்பியமும் சங்க நூல்களும் : தமிழ் மக்களின் வாழ்வோடு இசை இரண்டறக் கலந்திருந்தமையைத் தொல்காப்பியமும் சங்கநூல்களும் காட்டுகின்றன. கருப்பொருள்களில் யாழினையும் பறையையும் தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளார். யாழ் பற்றிய இலக்கண நூல் இருந்ததனை.

"அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்"

என்னும் நூற்பாவால் உணரலாம். இயற்றமிழோடும் இசை விரவிற்று. நால்வகைப் பாக்கட்கும் உரிய ஓசை வேறுபாடுகளைக் கூறுவதோடு. பல்வேறு வண்ணங்களையும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளமை காண்க.

தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே இசையையும் கூத்தையும் துணையாகக் கொண்டு வாழ்வு நடாத்திய கலைத் துறையினர் தனிப்பிரிவாக இயங்கினர் என்பதனை ஆற்றுப் படையிலக்கணத்தின் வழியே காட்டுகின்றார். மன்னர்களின் வாயிலில் நின்று துயிலெடை பாடும் பாணர்கள் இருந்தனர். இதனை இடைக்காலத்தில் திருப்பள்ளியெழுச்சி என்றனர்.

சங்க இலக்கியங்களில் இசைக்கருவிகள், பண்கள், இசைவாணர்கள் பற்றிய எண்ணற்ற செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. மலைச்சாரல் உள்ள தினைப்புனத்தில் யானையொன்று தினையுண்ண மறந்து நின்றது. இதற்குக் காரணம் குறப்பெண் பாடிய குறிஞ்சிப் பண்ணாகும்.

"ஒலியல் வார்மயிர் உளரினள் கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாடக்
குரலும் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது
படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற்று ஒய்யென
மறம்புகல் மழகளிறு உறங்கும்"

-அகம் 102

வன்னெஞ்சமுடைய ஆறலை கள்வர்கள் வழிச் செல்வ:ார் பாடிய பாலைப் பண்ணைக் கேட்டுத் தம் கொடுமையொழித்து நின்றனர்.

"ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின்
மாறு தலைபெயர்க்கும் மறுவின் பாலை"

-பொருந். 21-22

புண்பட்ட வீரரைப் பேய்களிடமிருந்து காப்பதற்குக் காஞ்சிப் பண்ணைப் பாடினர் என்றும், விளரிப்பண்ணைப் பாடி நரியை வெருட்டினரென்றும் இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. (புறம் 281, 291). குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், பாலை என்னும் நான்கும் அக்காலத்து நிலவியற்கையையொட்டி வழங்கிய இசை வகைகளாகும். அவ்வந் நிலப்பெயரே இசைக்கும் வழங்கிற்று. செவ்வழி என்பது முல்லைக்கும் நெய்தற்கும் உரிய மாலைப்

பண்ணாகும். மருதப்பன் காலை நேரத்திற் பாடப்பட்டது. யாழோர் மருதப் பண்ணைப் பாடப் பொழுது விடிந்தது என மதுரைக்காஞ்சி பேசுகின்றது

"சீரினிது கொண்டு நரம்பினிது இயக்கி
யாழோர் மருதம் பண்ண"

-மதுரை. 657-58

விறலியர் கரிய கோட்டையுடைய சீறியாழிலே மருதப் பண்ணைப் பாடினர்.

"மருதம் பண்ணிய கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்
நரம்பு மீதிறவாது உடன்புணர்ந் தொன்றிக்
கடவ தறிந்த இன்குரல் விறலியர்"

-மலைபடு. 534-536

மாலை நேரத்திற்குரிய பண் செவ்வழியென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. மாலை நேரத்தில் செவ்வழிப் பண்ணை ஆகுளி, முழவு என்னும் கருவிகளோடு இசைத்ததனை மதுரைக் காஞ்சியால் அறிகின்றோம்.

"திலவு மெய்ந்நிறுத்துச் செவ்வழி பண்ணிக்
குரல்புணர் நல்யாழ் முழவோ டொன்றி
நுண்ணீர் ஆகுளி இரட்டப் பலவுடன்"

-மதுரை 604-606

தலைவனைப் பிரிந்திருந்த தலைவி மாரிக் காலத்து மாலைப் பொழுதில் செவ்வழிப் பண்ணைக் கேட்டு வருத்தமுற்றாள் என அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

"அருளா யாகலோ கொடிதே இருள்வரச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி யாழநின்
காரெதிர் கானம் பாடினே மாக"

-புறம்.144

என்பதால் இப்பண் மாலை நேரத்திற்குரியது என்றும். முல்லை நிலத்துக்குரியது என்றும் அறியலாம். குறிஞ்சிப் பண்ணைக் கேட்டு யானை உறங்கியது பற்றி முன்பே கூறப்பட்டது. மரல் நாரினால் கட்டப்பட்ட வில் யாழிலே குறிஞ்சிப் பண்ணை இடை மகன் இசைத்து மகிழ்ந்தான் எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிட்டுள்ளது.

"வில்யாழ் இசைக்கும் விரல்எறி குறிஞ்சி"

- பெரும்.182

நிலப்பண்களைத் தவிரக் காமரம், நைவளம் போன்ற பண்களின் பெயர்களும் கூறப்பட்டுள்ளன.

"நைவளம் பழுநிய நயந்தெரி பாலை"

-சிறுபாண். 36

என்றும்

"நைவளம் பழுநிய பாலை வல்லோன்
கைகவர் நரம்பின் இம்மென இமிரும்
மாதர் வண்டொடு சுரும்புநயந் திறுத்த"

-குறிஞ். 146-148

என்றும் வருதல் காண்க. வண்டின் ஓசைக்குக் காமரம் என்னும் பண் ஒப்புமையாக்கப்பட்டுள்ளது. "காமர் வண்டு காமரம் செப்பும்" (சிறுபாண். 77) என்றல் காண்க.

பாணர்கள் : இசைக் கலைஞர்கள் பற்றிப் பல செய்திகளை அறிய முடிகிறது. இவர்கள் பாணர் எனப்பட்டனர். "பண்" என்பதனடியாகப் பிறந்தது இச்சொல்லாகும். மன்னர்களும் வள்ளல்களும் இவர்களைப் பெரிதும் பாராட்டிப் பரிசளித்தனர். "பாண்பசிப் பகைஞர்" என்று வள்ளல்கள் பாராட்டப்பட்டனர். சில வள்ளல்களைச் சார்ந்து பாணர்கள் இருந்துள்ளனர். "பாணர்

பெருமகன்" என அவர்கள் புகழப்படுவர். பாணர்கட்குப் பொற்றாமரையையும், பாடினிகட்குப் பொன்னரி மாலைகளையும் வள்ளல்கள் கொடுத்தனர். (பொருந. 159-162, மலைபடு 569-570 புறம். 29:1-5, 109:17-18, 221:1-10, 239:17, 398:18-29). பாணர்கள் பழுமரம் நாடும் பறவைகள் போல வள்ளல்களை நாடிச் சென்றனர். இவர்கள் பரிசு பெற்று வருகையில் எதிர்வரும் தம்மினத்தவர்களை அவ்வள்ளல்கள்பால் ஆற்றுப்படுத்தினர். சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் ஆகியவையும் புறத்திலும் பதிற்றுப்பத்தில் வரும் பல பாடல்களும் இவர்களின் வாழ்க்கையின் விளக்கமாக அமையும். இவர்கள் திருவிழாக்களின்போது மக்களை மகிழ்வித்தனர். மன்னரின் அவைக்களத்தில் பாடி மகிழ்வித்தனர். தலைமக்களிடையே தூதுவர்களாக விளங்கினர். பெருநகரங்களில் பாணர் சேரிகள் இருந்தன. இவர்களில் சிலர் மீன் பிடித்தலும் உண்டு. பாணர்கட்கு நிலமளித்தலுமுண்டு. பிற்காலத்தில் இது "பாணப்பேறு" எனப்பட்டது. இவர்கள் அனைத்து மக்களாலும் எதிர்கொள்ளப்பட்டுப் பேணப்பட்டனர் என ஆற்றுப்படை நூல்கள் கூறுகின்றன.

சங்க காலத்து இசைக்கருவிகள் : பண்டை இசைக்கருவிகளில் தலைமையானது யாழாகும். யாழ் வகைகளில் சீறியாழும் பேரியாழும் அறியப்படும். "வள்ளுகிர்ப் பேரியாழ்" (மலைபடு 37). "இடனுடைப் பேரியாழ்" (பெரும்பாண். 462) என்ற குறிப்புகளைக் கொண்டு பேரியாழ் அளவால் பெரியது என்று அறியலாம். இஃது இருபத்தொரு நரம்புகளைக் கொண்டது. யாழின் உறுப்புக்கள் பலவற்றையும் உவமை நயத்தோடு நூல்கள் விளக்கும். பச்சை, செறிதுளை, போர்வை, வறுவாய், கவைக்கடை, நரம்பு, கோடு, திவவு என்பன யாழின் உறுப்புகளாகும். பெரும்பாணாற்றுப்படை (4-16), பொருநராற்றுப்படை (4-20), மலைபடுகடாம் (21-37), சிறுபாணாற்றுப்படை (221-229) ஆகியவை யாழின் அமைதியை விளக்கும். ஆண்டு நோக்கியுணர்க.

தீக்கடைகோல் கொண்டு மூங்கிலில் துளையுண்டாக்கிக் குழலை அமைப்பது பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிட்டுள்ளது. யாழும் குழலுமே வள்ளுவரால் புகழ்ந்து பேசப்பட்டன. கபிலர் பெருமான் ஒரு அழகிய நடனக் காட்சியை மலைச்சாரலிலே காண்கின்றார். இயற்கையில் எழும் இன்னோசைகளைப் பல்வேறு இசைக் கருவிகளின் இசையொலிகளாக வருணித்துள்ளார். அவற்றைக் கேட்டு ஆடும் மயிலை விறலியாகவும் மந்திகளைப் பார்வையாளராகவும் கற்பனை செய்துள்ளார்.

"ஆடமைக் குயின்ற அவிர்துளை மருங்கின்
கோடை அவ்வளி குழலிசை யாகப்
பாடின் அருவிப் பனிநீர் இன்னிசை
தோடமை முழவின் துதை குரலாகக்
கணக்கலை இகுக்கும் கடுங்குரல் தூம்பொடு
மலைப்பூஞ் சாரல் வண்டு யாழாக
இன்பல் இமிழிசை கேட்டுக் கலிசிறந்து
மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவளர் அடுக்கத்து இயலி ஆடுமயில்
விழவுக் களவிறலியிற் றோன்றும் நாடன்"

அகம். 82;1-10

மலைபடுகடாத்தின் ஆசிரியர் கூத்தர் கொண்டு சென்ற இசைக்கருவிகளைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :

"திண்வார் விசித்த முழவோடு ஆகுளி
நுண்ணுருக் குற்ற விளங்கடர்ப் பாண்டில்
மின்னிரும் பீலி அணித்தழைக் கோட்டொடு
கண்ணிடை வகுத்த களிற்றுயிர்த் தூம்பின்
இளிப்பயிர் இமிரும் குறும்பரந் தூம்பொடு
விளிப்பது கவரும் தீங்குழல் துதைஇ
நடுவுநின் றிசைக்கும் அரிக்குரல் தட்டை

கடிகவர்பு ஒலிக்கும் வல்வாய் எல்லரி
நொடிதரு பாணிய பதலையும் பிறவும்
கார்கோட் பலவின் காய்த்துணர் கடுப்ப
நேர்சீர் சுருக்கிய காய கலப்பையிர்"

-மலைபடு. 3-4

இப்பகுதியில் முழவு, ஆகுளி, பாண்டில், கோடு, தூம்பு, குழல், தட்டை, எல்லரி, பதலை முதலிய கருவிகள் சுட்டப்படுவது காணலாம்.

இக்கருவிகளைத் தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி எனப் பகுத்துக் காண்பது மரபு. குழலும், கோடும், தூம்பும், துளைக்கருவிகள். முழவு, முரசு, பதலை, பறை, துடி போன்றன தோற்கருவிகள், யாழ் நரம்புக் கருவி. பாண்டில் என்பது கஞ்சக்கருவி.

தோற்கருவிகளில் தலைமையானது முழவு ஆடவரின் திரண்ட தோளுக்கு இஃது உவமையாகக் கூறப்பட்டது. திண்ணிய வாரால் விசித்துக் கட்டப்பட்டது. "பண்ணமைத்துத் திண்வார் விசித்த முழவொடு" (மலைபடு. 2-3) என்பது காண்க. இதன் ஒரு புறத்தில் ஒரு வகை மண் அமைக்கப்படும். இன்னோசைக்கு இதுவே காரணமாகும். இது "மண்ணமை முழவு" (பொருந. 109) எனப்பட்டது.

காளையின். தோலால் அமைக்கப்பட்ட பல்வேறு முரசுகள் அன்று வழங்கின. போர் முரசு புனிதமானதாகும். "கொல்லேற்றுப் பைந்தோல் சீவாது போர்த்த மாக்கண் முரசம்" (மதுரை 732-733) என இது பேசப்படும். "விசித்து வினைமாண்ட மயிர்க்கண் முரசம்" (புறம், 63) என்றும் பாராட்டப்படும்.

ஒரு புறம் மட்டும் இயக்கக்கூடிய தோற்கருவி பதலையாகும். "பதலையொருகண் பையென இயக்குமின்" (புறம். 152) என்பது காண்க. இசை பாடும்போது மாத்திரையின் அளவினை வரையறுக்க

இஃது உதவிற்று. "நொடிதரு பாணிய பதலை" (மலைபடு. 11) என்றல் சான்றாகும். பரிசிலர் இதனை முழக்கிப் பாடுவர். "பதலைப் பாணிப் பரிசிலர்" (குறுந். 59), "ஒருகண் மாக்கிணை" என்றும் இது பேசப்படும். கிணையைக் கொண்டோர் கிணைப் பொருநராவர்.

குறிஞ்சி நிலத்தோர் பயன்படுத்திய பறை "தொண்டகப் பறை"யாகும். கிளிகளை ஓட்டவும் கூத்தாடவும் இதனை முழக்குவர் (நற். 104. அகம். 118) முழவோடு சேர்ந்து இசைக்கப்படும் இன்னொன்று ஆகுளியாகும். இதன் ஓசை ஆந்தையின் குரல் போல் இருந்தது. (மலைபடு. 140-141) தினைப்புனத்தில் கிளியோட்டுதற்குப் பயன்படுத்திய கருவி "தட்டை"யாகும். இது தேரையின் ஒலி போல் ஒலித்தது.

"பகுவாய்த் தேரை தட்டைப் பறையிற்
கறங்கும் நாடன்"

-குறுந்.193

இதனை மூங்கிலைக் கண்ணுக்கக் கண் உள்ளாக நறுக்கிப் பலவாகப் பிளந்து அமைப்பரென்றும், கரடிகை என்றும் இதற்குப் பெயருண்டு என்றும் நச்சினார்க்கினியர் கூறுவார் (மலைபடுகடாம். 9 உரை)

எல்லரி என்பதும் ஒரு வகையான பறையே. நச்சினார்க்கினியர் இதனைச் சல்லி என்பார். "தடாரி" என்பது பாணர்கள் பயன்படுத்திய தோற்கருவி கிணைப்பறை என்றும் கூறுவர். இது ஆமை போன்ற உருவமுடையதாம். "அரிகுரற் றடாரியின் ஆமை மிளர" (புறம். 249). அரித்த ஓசையுடன் மதி போன்ற வடிவமுடைய தென்றும் கூறுவர்.

"மதியத்தன்னவென் அரிக்குரல் தடாரி" - புறம்.398

குழலைப் பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படையும் பிற நூல்களும் கூறும், பெரும்பாணாற்றுப்படையில் அதனைச் செய்யும்முறை கூறப்பட்டுள்ளது (177-180). வயிர் என்பது கொம்பாகும். இது

போர்க்களத்தில் சங்கோடு சேர்ந்து முழங்கிற்று. "வளைநல வயிரார்ப்ப" (மதுரை. 185) முல்லைப்பாட்டும் இதனைக் குறிப்பிடும் (92). வயிரின் குரல், அன்றிலின் குரல் போல் ஒலித்தது.

"ஏங்குவயிர் இசைய கொடுவாய் அன்றில்"

- குறிஞ்சி.219

மயிலின் ஓசையும், நாரையின் ஓசையும் கூட இதற்கு ஒப்ப இருந்தன. (அகம் 40, 177:10-11) பாண்டில் என்பது உலோகத்தால் தட்டையாகச் செய்யப்பட்டதாகும். "நுண்ணுருக்குற்ற" என்னும் அடை இதனை விளக்கும் (மலைபடு. 4).

இசை நூல்கள் சில : இறையனார் களவியலுரைகாரர் முது நாரை, முதுகுருகு என்னும் நூல்கள் முதற்சங்க காலத்தில் வழங்கின என்கிறார். பெருநாரை, பெருங்குருகு, பஞ்சபாரதீயம் முதலியன பற்றி அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் இறையனார் களவியலுரையின் உரைப்பாயிரம் சிற்றிசை, பேரிசை என்பனவற்றையும் குறிப்பிடுகின்றது. "பஞ்சபாரதீயம்" என்பது நாரதர் பெயரால் வழங்கும். சிலம்பில் பல இடங்களில் நாரதர் குறிக்கப்படுவார். "இசை நுணுக்கம்" என்பது சயந்தன் என்னும் பாண்டிய இளவரசனால் இயற்றப்பட்டது என்கிறார் அடியார்க்கு நல்லார். அறிவனார் இயற்றிய "பஞ்சமரபு" என்பது இப்போது கிடைத்துள்ளது. பொள்ளாச்சிப் புரவலர் திருமகாலிங்கம் அவர்கள் உறுதுணையோடு பண்ணாராய்ச்சி வித்தகர் ப. சுந்தரேசனார் இதனை உரையோடு வெளியிட்டுள்ளார். அரும்பத உரையாசிரியர் "பதினாறு படலம்" என்பதனையும், யாப்பருங்கல விருத்தி உரையாசிரியர் "வாய்ப்பியம்" என்னும் நூலையும் குறிப்பிடுவர். அடியார்க்கு நல்லார் "இந்திர காளியம்" என்பதனையும் எடுத்துக் காட்டுவார். இவ்வாசிரியர்கள் இந்நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களையும் எடுத்தாள்கின்றனர். இசைத்தமிழ்ச் செய்யுள் துறைக்கோவை என்னும் நூல் யாப்பருங்கலக் காரிகை உரைப்பாயிரத்தில் சுட்டப்படும். "குலோத்துங்கன் இசைநூல்" என்பது

குலோத்துங்க சோழனால் இயற்றப்பட்டது என்பர். இந்நூல்களில் பலவற்றின் பெயர்கள் கொண்டு அவை பிற்காலத்தன என்று கூறவேண்டியுள்ளது. விபுலாநந்தரின் யாழ்நூலும் ஆபிரகாம் பண்டிதரின் கர்ணாமிர்த சாகரமும், அவர் மரபினரான வரகுணபாண்டியனின் பாணர் கைவழியும்குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

சிலம்பும் இசையும் : சிலப்பதிகாரத்தைத் தமிழ்கலைக் களஞ்சியம் எனல் பொருந்தும். இதன் அரங்கேற்று காதையும், இதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதியுள்ள உரையும் தமிழிசையின் பல்வேறு சிறப்புகளை அறியவுதவும். இசையாசிரியன், தண்ணுமையாசிரியன், இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளன. உரையாசிரியர் காலத்தில் பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டுயாழ் என்பவை வழங்கியுள்ளன. இவை முறையே 21, 19, 14, 7 என்னும் அளவில் நரம்புகள் உடையன. குழலைச் செய்யும் முறைபற்றிச் சிலம்பு அரங்கேற்று காதையின் ஆறாம் அடிக்கான உரையிற் காணலாம்.

இசையை ஏழிசை என்றல் மரபாம். குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என அவை குறிக்கப்படும். இன்று இவை சப்தசுரங்கள் எனப்படும். இவ்வேழன் அடியாக 103 பண்கள் தோன்றின. இவற்றிலிருந்து பிறப்பன திறம் எனப்படும். 12000 ஆதியிசை என்று அடியார்க்கு நல்லார் பேசுவார். இன்று ஆலாபனை என்பதைப் பண்டு ஆளத்தி என்றனர். மகரவொற்றுடன் கூடிய குற்றெழுத்தாலும், நெட்டெழுத்துக்களாலும் தென்னா தெனா என்னும் அசைகளாலும் ஆளத்தி செய்யப்பட்டது. பாட்டுக்கு முதல் நடை, வாரம், கூடை, திரள் என்று நான்கு வகை நடைகள் கூறப்படும். சுருதி, அலகு, மாத்திரை எனப்பட்டது. சுரம் நரம்பு எனப்பட்டது. சுரவரிசை கோவை எனப்படும். ஆயப்பாலை, சதுரப்பாலை, வட்டப்பாலை, திரிகோணப்பாலை என இக்கோவை நால்வகையாகும். இசைநூல் நுட்பங்களை யாழ்நூல் போன்ற நூல்களைக் கண்டு தெளிக.

அடியார்க்கு நல்லார் கூறும் கருவிகள் : இவர் உரையில் எடுத்துக்காட்டும் மேற்கோள் ஒன்றால் பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், சல்லிகை, கரடிகை, திமிலை, குடமுழா, தக்கை, கணப்பறை, தமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அந்தரிமுழவு, சந்திரவளையம், மொந்தை, முரசு, கண்விடுதூம்பு, நிசாளம், துடுமை, சிறுபறை, அடக்கம், தகுணிச்சம், விரலேறு, பாகம், உபாங்கம், துடி, பெரும்பறை என்றும் தோற்கருவிகளை அறிகின்றோம். இவை அகமுழவு, புறமுழவு, அகப்புறமுழவு என்று பகுத்தறியப் பட்டன.

வரிகள் : சிலம்பின் வழியே பல்வேறு வகையான வரிப்பாடல்களை அறிகின்றோம். அவை ஆற்றுவரி, கானல்வரி, ஊசல்வரி, வேட்டுவ வரி முதலியனவாகும். அம்மானை, கழங்கு, பொன்னூசல், தோள்நோக்கம், பொற்சுண்ணம் என்னும் மகளிர் விளையாட்டுக்கள் இசையோடு கலந்து நிகழ்ந்தன என்பதைத் திருவாசகம் போன்ற நூல்களால் அறிகின்றோம்.

பல்லவர் காலத்தில் இசை : பல்லவ மன்னரில் முதலாம் மகேந்திரன், இராசசிம்மன் போன்றோர் இசையறிஞராக விளங்கினர். இசைக்கலையை வளர்த்தனர். ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பினர். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், திருப்பாழ்வார் போன்ற பாணர்கள் இறையன்பர்களாக விளங்கினர். ஆனாய நாயனார் குழலிசையால் வீடு பெற்றார் என்பர். நாயன்மார்கள் இசையின் துணையோடு பத்தி நெறியை வளர்த்தனர். சமயத்தின் ஆதரவில் தமிழிசை வளர்ந்தது. நாயன்மார்களின் பாடல்களால் தலந்தோறும் இசையும் கூத்தும் வளர்ந்தமை புலப்படும். இறைவன் இசையில் ஈடுபட்டதாகக் கூறுவர். இறைவனையே ஏழிசையாகவும், இசைப் பயனாகவும், ஓசையாகவும், ஒலியாகவும் கண்டனர். தேவாரத்தில் சாதாரி, குறிஞ்சி, நட்டபாடை, இந்தளம், வியாழக்குறிஞ்சி, சீகாமரம், பியந்தைக் காந்தாரம், செவ்வழி, கொல்லி, கொல்லிக் காவாணம், மேகராகக் குறிஞ்சி முதலான பண்கள் உள்ளன. யாழ், வீணை, குழல், கின்னரி, கொக்கரி,

சக்கரி, தக்கை, முழவம், மொந்தை, மிருதங்கம், தமருகம், துந்துபி, குடமுழா, தத்தலம், முரசம், உடுக்கை, தாளம், துடி, கொடுகட்டி போன்ற கருவிகளை நாயன்மார்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இச்சான்றுகளால் பத்தி இயக்கம் இசை வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக விளங்கியமை பெறப்படும்.

மன்னர்களும் இசையும் : மகேந்திரப் பல்லவன் சங்கீரணம் என்னும் தாளத்தைக் கண்டறிந்தான். இதனால் இவன் "சங்கீரண சாதி" எனப்பட்டான். குடுமியான் மலையில் இவன் இசைபற்றியதொரு கற்சாசனத்தைத் தோற்றுவித்துள்ளான். பண்களும் தாளங்களும் இதில் இடம்பெறும். முடிவில் "இவை எட்டிற்கும் ஏழிற்கும் உரிய" என்று காணப்படுவது கொண்டு, எட்டு நரம்பும் ஏழு நரம்பும் கொண்ட இருவகை யாழ்கட்கும் இவை ஏற்கும் என்பர் அறிஞர். "பரிவாதினி" என்னும் வீணையில் இவன் வல்லவனாவான். இராச சிம்மன் "வீணாநாரதன்", "வாத்தியவித்தியாதரன்" என்று புகழப்பட்டான். இவன் ஆதோத்திய வீணையை வாசிப்பதில் தும்புருவை யொத்தவன் எனப் பாராட்டப்பட்டான். இத்தகு மன்னர்களின் ஆட்சியில் இசை வளர்ச்சியுற்றதில் வியப்பதில்லை.

சோழர் காலத்து இசை : பல்லவர் காலத்தில் பாடப்பட்ட பாடல்கள் எல்லாம் திருக்கோயில்களில் பாடப்படுதற்கு எத்துணையோ நிபந்தனைகளை இவர்கள் உண்டாக்கினர். இசைக் கலைஞர்கட்குக் கந்தருவர், கந்தருவி என்று பட்டமளித்தனர். "வாச்சிய மாராயன்" என வாத்தியக் கலைஞர் பெயர் பெற்றனர். ஓதுவார்களும், ஓதுவார் நாயகங்களும் இருந்து தேவாரப் பாடல்களை ஓதினர். ஆரிய இசையும் வடுக இசையும் கூட இடம் பெற்றன. தஞ்சைக் கோயிலில் மட்டும் 48 ஓதுவார்கள் இருந்துள்ளனர்.

இக்காலத்து நூல்களாம் கம்பராமாயணத்திலும், பெரிய புராணத்திலும் இசை பற்றி வரும் செய்திகள் பலவாகும். ஆனாய

நாயனார் புராணம் இசைத் தமிழ்க் கருவூலமாக விளங்கும். ஆனாய நாயனார் புராணத்தின் 13, 14 ஆம் விருத்தங்களைக் காண்க. இவருடைய இசையைக் கேட்டு மரங்களும் மலையருவிகளும், கான்யாறும் கடலும், இடியும், முகிலும் கூட அசைவற்றன என்பார் சேக்கிழார் (23-27). சிந்தாமணியில் சுரமஞ்சரியார் இலம்பகமும், காந்தருவ தந்தையார் இலம்பகமும் இசை நுட்பங்கள் சிலவற்றைக் கூறுகின்றன. யாழிற்கு ஏற்படக் கூடிய குற்றங்களை இந்நூல் இரண்டு செய்யுட்களில் விளக்குகிறது (சீவக. 718, 719). பருந்தும் அதன் நிழலும் போல இருந்ததாகச் சீவகன் இசை பாராட்டப்பட்டது (730). "பருந்து பறக்குமிடத்து முறையே உயர்ந்து அந் நிலத்தின்கண் நின்று, ஆய்ந்து, பின்னும் அம்முறையே மேன்மேல் உயர்கின்றாற் போலப் பாடவேண்டுதலின் அஃது உவமையாயிற்று" என்பார் நச்சினார்க்கினியர். ஓசையின் இயல்பு பற்றித் திருவிளையாடற்புராணம் கூறும் செய்தியொன்றையும் அவர் எடுத்துக் காட்டுவார். நீர்வீழ்ச்சி, பருந்து, மூங்கில் இலை வீழ்ச்சி, பறவை இவற்றின் இயக்கம் ஓசையியக்கத்திற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டது.

இசை பாடுங்கால் ஏற்படக் கூடாத குறைகளையும் சிந்தாமணியாசிரியர் கூறுவார் (சீவக. 658). புருவம் உயர்தல், கண் ஆடல், மிடறு வீங்கல், பல் தோன்றல் என்பவை அக்குற்றங்களாகும். இதனால் அக்காலத்தில் இசையில் ஏற்பட்டிருந்த பெருவளர்ச்சியினை அறியலாம்.

பிற்காலத்தில் : சோழரும் பாண்டியரும் வீழ்ச்சியுற்றனர். நாடு அயவர்க்கு அடிமையாயிற்று. நாயக்க மன்னர்கள் ஆட்சி பெற்றனர். நாட்டில் அமைதியில்லை. ஓயாத போர்களும் கொள்ளைகளும் சமூகத்தின் அமைதியைக் குலைத்த அக்காலத்தில் இசைவாணர்கள் பேணுவாரற்றனர். தத்தம் கலைத் திறமையை மறந்தனர். வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டனர். அதோடு தெலுங்கு இசை நுழைந்தது. இதனால் தமிழிசை நலிவுற்றது. இந்த நிலையில் தமிழறிஞர் சிலர் இசை நயம் வாய்ந்த நூல்களை இயற்றித்

தொண்டாற்றினர். திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி, முக்கூடற்பள்ளு, அருணகிரியாரின் திருப்புகழ் ஆகியவை குறிப்பிடத் தக்கவையாம்.

நாயக்க மன்னர்கள் காலத்தில் கீர்த்தனை இங்கே நுழைந்தது. பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணம், என்னும் அமைதியுடைய ஆயிரக்கணக்கான கீர்த்தனைகளைப் பிற்காலத்தில் எழுதினர். தியாகையர், முத்துசாமி தீட்சிதர், சாமா சாத்திரியார் ஆகியோர் இயற்றிய கீர்த்தனங்கள் அளப்பரிய செல்வாக்குப் பெற்றன.

இந்தக் கீர்த்தனங்களைப் பின்பற்றித் தமிழர் சிலர் அரிய இசைப்பாடல்களை இயற்றினர். சீர்காழி அருணாசலக் கவிராயரின் இராம நாடகக் கீர்த்தனையும், கோபால கிருட்டிண பாரதியாரின் நந்தனார்க் கீர்த்தனையும் புகழ் மிக்கனவாகும். மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையின் சருவ சமய சமரசக் கீர்த்தனையும், அண்ணாமலை ரெட்டியாரின் காவடிச் சிந்தும் தமிழிசை வளர்ச்சியின் வரலாற்றில் மறக்க இயலாதவையாகும். இவர்களைத் தவிர அனந்தபாரதியார், கவிக்குஞ்சரபாரதியார், கனம் கிருட்டிணய்யர், இராமலிங்க வள்ளலார், கோடீசுர ஐயர், பட்டணம் சுப்பிரமணிய ஐயர், மாரிமுத்துப்பிள்ளை, முத்துத் தாண்டவர், மாம்பழக் கவிராயர், ஊத்துக்காடு வேங்கட சுப்பையர் போன்றோரும் கீர்த்தனைகளை இயற்றினர்.

தமிழிசைச் சங்கம் : தமிழிசையின் மறுமலர்ச்சிக்கென அமைந்ததே இச்சங்கம். 1940-ல் செட்டிநாட்டரசர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களின் பெருமுயற்சியால் இச்சங்கம் உருவாயிற்று. சர். ஆர்.கே. சண்முகம் செட்டியாரும், மூதறிஞர் இராசாசி அவர்களும் உறுதுணையாக இருந்தனா. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஏற்பட்ட இசைக்கல்லூரியில் சித்தூர் சுப்பிரமணியப்பிள்ளை, இசையரசு தண்டபாணிதேசிகர், இசைச்சித்தர் சிதம்பரம் செயராமன், பண்ணாராய்ச்சி வித்தகர், குடந்தை ப. சுந்தரேசன் போன்றோரும் இதில் தொண்டாற்றினர். டாக்டர். மதுரை. சோமசுந்தரம் பணியாற்றியுள்ளார். தமிழிசைச் சங்கம் ஆண்டுதோறும் மாநாடுகள் நடத்துகிறது; இசையாராய்ச்சி செய்கிறது;

இசை நிகழ்ச்சிகளை நடத்துகிறது; பல நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. இன்று வழங்கும் கருநாடக இசை பெயர் மாற்றம் பெற்ற தமிழிசையேயென்று கண்டறிந்துள்ளனர்.

தஞ்சையில் நிலவும் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழம் இசையாய்வுக்குத் தனித்துறையை நிறுவியுள்ளது. தஞ்சை ஆபிரகாம் பண்டிதரின் மரபில் வந்த அறிஞர் தனபாண்டியன் இத்துறையின் தலைவராக விளங்கி ஆய்வுகள் நடத்தினார். அவரைத் தொடர்ந்து அறிஞர் ஞானகுலேந்திரனும் முனைவர் இ. அங்கயற்கண்ணியும் ஆய்வு மேற்கொண்டுள்ளனர். தமிழக அரசின் தமிழ்வளர்ச்சிப் பண்பாட்டுத்துறை. தமிழகத்தின் அனைத்து மாவட்டங்களிலும் இசை வளர்க்கும் நிறுவனங்களை உருவாக்க முயன்று வருகிறது. திருவையாற்றில் இசைக்கல்லூரியொன்று இயங்கி வருகின்றது.

பண்ணாராய்ச்சி . வித்தகர் : எளிமையும் இனிமையும் கொண்ட குடந்தை ப. சுந்தரேசனார் தன்னலமில்லாமல் தொண்டாற்றிய செம்மலாவார். தற்கால ஞானசம்பந்தர் என்று இவரைக் கூறலாம். தமிழிசையின் ஏற்றத்தைக் கூறுவதே இவரின் முழுநேரப் பணியாகும். பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் இவர் ஆற்றிய பணி பாராட்டத்தக்கதாகும். முதல் ஐந்து இசை பற்றிய விளக்க நூல் ஒன்றை எழுதியுள்ளார். பஞ்சமரபின் வெளியீடு இவர் துணையால் துலங்கிற்று.

இசையாய்வாளர் சிலர் : தற்கால அகத்தியர் எனப் புகழத்தக்க அறிஞர் வெள்ளைவாரணனார் அவர்கள் தேவாரப்பண்ணாராய்ச்சியில் சிறந்து விளங்கியவர். விபுலானந்தரின் யாழ் நூல் வெளியீட்டுக்கு உறுதுணையாக விளங்கியவர் இவராவார்.

இவ்வறிஞரின் "பன்னிரு திருமுறை வரலாறு" தேவார இசை பற்றிய அரிய கருவூலமாக விளங்குகின்றது. பேராசிரியர் சாம்பமூர்த்தி, பேராசிரியர் கோதண்டபாணிப்பிள்ளை, அறிஞர் விபகா சுந்தரம், முனைவர் எஸ். இராமநாதன், வீணை வல்லுநர், கோமதி சங்கரய்யர், அறிஞர்கள் அ இராகவன், ஆர். ஆளவந்தார்

முதலிய பெருமக்கள் இசைக்கலை பற்றியசிறந்த நூல்களை வெளியிட்டுள்ளனர். ஏ.என். பெருமாள், முனைவர் இ அங்கையற் கண்ணி ஆகியோரின் நூல்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

நாதசுரச் சக்கிரவர்த்தி எனப்புகழ் குவித்த டி.என். இராசரத்தினம் பிள்ளை, காருக்குறிச்சி அருணாசலம், வேதாரணியம் வேதமூர்த்தி, இஞ்சிக்குடிப் பிச்சைக்கண்ணு, திருவீழிமிழலை சுப்பிரமணிய பிள்ளை, மன்னார்குடி ச. பரமசிவம் பிள்ளை முதலிய பெருவங்கியக் கலைஞர்கள் நாளும் இசைத் தொண்டாற்றி மறைந்தனர். வீணைக் கலைஞர் பாலசந்தர், கோட்டு வாத்திய மேதையாம் மன்னார்குடி சாவித்திரியம்மாள், வயலின் கலைஞர்களான துவாரம் வெங்கடசாமி நாயுடு, குடந்தை இராசமாணிக்கம் பிள்ளை, ஆகியோரின் புகழை உலகம் மறக்கவியலாது.

மேடைதோறும் இசைமுழக்கமிட்டாரும், திரையுலகில் புகழ் பூத்து நின்றாருமான கலைஞர் பலர். அவருள், மதுரை சோமசுந்தரம், மதுரை மணி ஐயர், கே.பி. சுந்தராம்பாள், எம்.எஸ். சுப்புலட்சுமி, எம்.எல். வசந்தகுமாரி, டி.கே. பட்டம்மாள், சீர்காழி கோவிந்தராசன், எஸ்.ஜி. கிட்டப்பா, பி.யு. சின்னப்பா, டி.ஆர். மகாலிங்கம், இசையரசு தண்டபாணி தேசிகர், எம்.கே. தியாகராச பாகவதர் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கோராவர்.

கருநாடக இசையோடு, பழைய தேவார இசைமரபும் வாழ்வு பெற்று வருகின்றது. தருமபுரம் சுவாமிநாதன், சீகாழி ஞானசம்பந்தன், சோமசுந்தர தேசிகர், முத்துக்கந்தசாமி தேசிகர் ஆகியோரின் பணி பாராட்டத் தக்கது. ஓதுவார்களுக்கு ஊக்கமளிக்கும் வகையில் இப்போதுள்ள கலைஞர் அரசு திருக்கோயில்களில் ஓதுவா மூர்த்திகளை அமர்த்தியுள்ளமை பாராட்டத்தக்கது.

திரைப்படவுலகு, பழைய இசையை யடிப்படையாகக் கொண்ட மெல்லிசையை வளர்த்து வருகின்றது.